

[Justitsministeren.]

nerne tage sig af. Men oplysningen er altså hermed givet, og jeg understregede også, at spørgsmålet vedrører samtlige politikredse. Alt hvad der kan gøres i retning af en kriminalpræventiv indsats, er vi naturligvis i justitsministeriet i højeste grad interesseret i.

Jeg siger tak, fordi fru Mette Madsen understregede dette, og håber, at dette vil brede sig viden om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gerstrøm* (FP) til justitsministeren:

„Kan ministeren sanktionere politiinspektør Søren Sørensens foreløbige afvisning af de 4 polske flygtninge?“

(Spm. nr. 95).

Skriftlig begrundelse.

Set i lyset af den almindelige liberale danske flygtningepolitik forekommer afvisningen besynderlig.

Gerstrøm (FP):

Det var med stor glæde, jeg hørte, at justitsministeriet nu har bevilget politisk asyl til de 4 polske flygtninge, men ud over den konkrete sag har sagen også nogle generelle punkter, man kunne se på.

Vi har ude omkring i verden diktaturstater, politistater, hvor folk ikke kan leve frit, og som et demokratisk land må vi have visse forpligtelser over for disse mennesker og modtage dem, når de kommer. F.eks. i Polen — det er det land, som denne sag drejer sig om — er det sådan, at hvis et menneske dér begyndte at udfolde politisk virksomhed i stil med, hvad vi kender her i landet, ville den pågældende straks blive arresteret.

Det er klart og decideret en politistat. Derfor virker det meget besynderligt, når man i *Berlingske Tidende* den 5. februar kunne læse en udtalelse, som chefen for fremmedpolitiet, politiinspektør Søren Sørensens, var kommet med. Han siger:

„Hvis Polen ikke ønsker, at f.eks. veluddannede statsborgere rejser bort, er det naturligt at respektere ønsket om, at de bliver hjemme“.

Jeg finder, det er en meget besynderlig udtalelse, og jeg finder det bestemt ikke naturligt at respektere det ønske, som den

polske stat måtte have om at lade disse folk blive hjemme.

Jeg ønsker ikke på nogen måde at mistænkeliggøre politiinspektøren, men jeg vil bare lige påpege, at i efteråret 1973 deltog han i en studierejse sammen med andre danske politifolk til Polen, betalt af den polske stat, for at studere polske politimetoder, og nu kommer han hjem og giver udtryk for synspunkter, som lige så godt kunne have været fremsat af det polske sikkerhedspoliti. Derfor skal jeg anmode justitsministeren om at se på, om ikke det ville være af værdi at få generelle retningslinjer for, i hvilke tilfælde vil indrømmer politisk asyl til flygtninge, sådan at vi i fremtiden kan undgå sådanne tilfælde med usikkerhed og mulighed for vilkårlige afgørelser.

Justitsministeren (*Nathalie Lind*):

Hr. Gerstrøm har her fra denne talerstol fremsat forskellige udtalelser, som må stå for hans egen regning både om Polen og om, at udtalelserne fra politiinspektør Søren Sørensens kunne ligestilles med udtalelser fra sikkerhedspoliets chef i et andet land. Det skal jeg ikke kommentere i den forstand, men jeg synes, at hr. Gerstrøm gør sig skyldig i en misforståelse, når han siger, at vi trænger til klare regler om, hvordan spørgsmålet om asyl til politiske flygtninge skal behandles.

Vi har reglerne i udlændingeloven, og det fremgår ganske klart, at det er justitsministeriet der træffer afgørelse i sager hvor udlændinge søger politisk asyl her i landet. Behandlingen og forberedelsen af sagerne foretages af rigspolitichefen ved tilsynet med udlændinge, men fremmedpolitiet kan som nævnt ikke afvise udlændinge, som søger asyl. Det er en afgørelse som træffes af justitsministeriet. I alle tilfælde skal sagerne forelægges justitsministeriet, hvis ansøgeren fastholder sin ansøgning.

Jeg kan yderligere understrege, at afgørelserne træffes efter en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. Der er således ikke anledning til at udsende generelle retningslinjer til politiet om spørgsmålet, da alle sager forberedes centralt hos politiet, og alle sager afgøres i justitsministeriet.

Må jeg så endelig i anledning af hr. Gerstrøms udtalelser om en tjenesterejse, som højtstående danske politiembedsmænd har